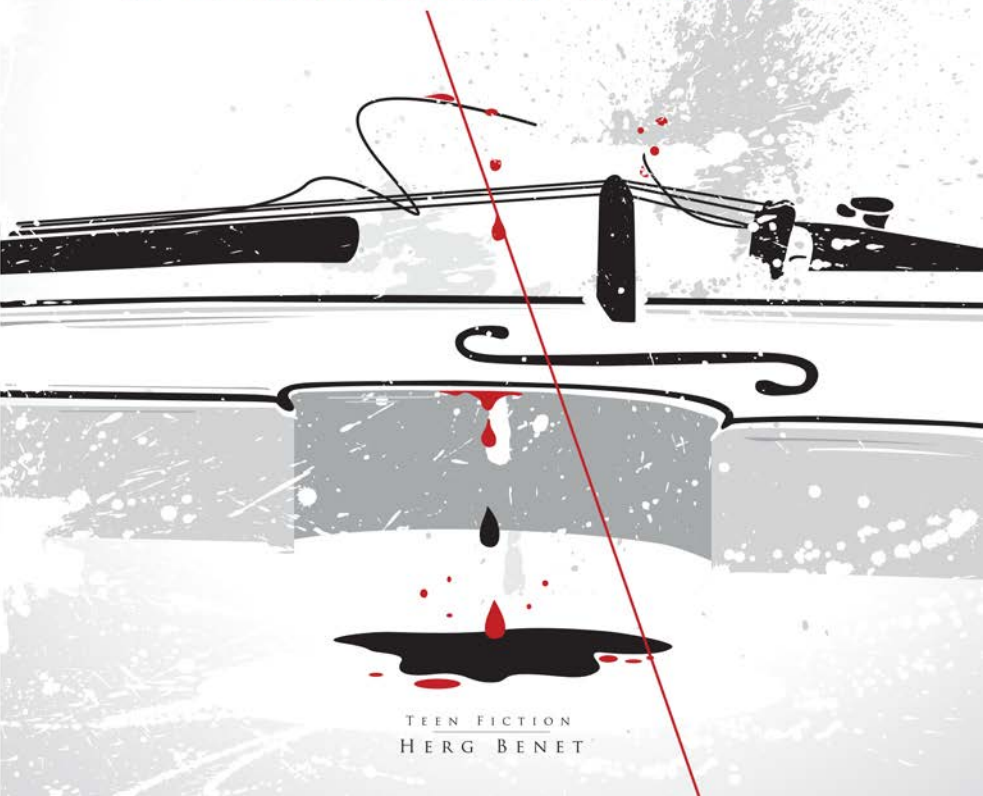

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

VICTORIA SCHWAB

NICĂIERI NU TE VEI SIMȚI
ÎN SIGURANȚĂ

ACEST CÂNTEC NEÎMBLÂNZIT

TEEN FICTION
HERG BENET

This Savage Song
by Victoria Schwab

Copyright THIS SAVAGE SONG © 2016 by Victoria Schwab
Published in agreement with BAROR International, Inc.
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă și concept grafic:
The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHWAB, VICTORIA
Monștrii din Verity / Victoria Schwab ;
trad. de Flavius Ardelean. – București : Editura Herg Benet, 2017
vol.
ISBN 978-606-763-077-0
Vol. I. : *Acest cântec neimblânzit*. – 2017. – ISBN 978-606-763-102-9
I. Ardelean, Flavius (trad.)
821.135.1

Tipărit la ArtPrint

VICTORIA SCHWAB

A
CEST
CÂNTEC
NEÎMBLÂNZIT

PRIMUL ROMAN AL SERIEI
"MONȘTRII DIN VERITY"

Traducere din limba engleză de
FLAVIUS ARDELEAN

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

FRAGMENTE
DIN CARTE

Celor stranii, celor nebuni și celor monstruoși

*Mulți oameni sunt monstruoși,
și mulți monștri știu cum să se joace de-a omul.*
(V. A. VALE)

PRELUDIU

Kate

În noaptea în care Kate Harker a decis să dea foc școlii, nu fusese furioasă, nici beată. Fusese doar disperată.

A da foc școlii fusese într-adevăr o măsură disperată; deja spărsese nasul unei fete, fumase în dormitoare, copiasse la primul ei examen și hărțuise verbal trei maici. Dar, indiferent ce făcea, Academia St. Agnes o ierta. Asta era problema cu școlile catolice; o vedeau ca pe cineva care trebuia să fie salvată.

Însă Kate nu avea nevoie să fie salvată; trebuia doar să iasă de acolo.

Era aproape miezul nopții când pantofii îi atinseră iarba de sub geamul dormitorului. Ora vrăjitoarelor, cum o numeau oamenii, acele clipe întunecate în care spiritele neliniștite încercau să-și obțină libertatea. Spirite neliniștite și adolescente captive în internate prea îndepărtate de casă.

Străbătu aleea de piatră îngrijită ce lega dormitoarele de Capela Crucii, cu o geantă aruncată peste umăr, în ritmul pașilor săi sticlele dinăuntru ciocnindu-se

unele de altele ca niște pinteni. Toate încăpuseră, cu excepția uneia – un vin vechi din depozitul personal al Surorii Merilee –, sticlă care acum îi atârna de vârfurile degetelor.

Clopotele începură încet și grav să bată ora, dar sunetele veneau dinspre capela mai mare, cea a Sfinților, aflată în partea cealaltă a campusului. Capela nu era cu totul nelocuită – directoare-stareță-maică-ceva-de-ge-nul, Maica Alice dormea într-o cameră a ei – și chiar dacă ar fi vrut Kate să ardă acea clădire, nu era atât de proastă încât să adauge crimă la incendiere. Nu când prețul violenței era atât de mare.

Ușile capelei mai mici stăteau încuiate peste noap-te, dar Kate știse o cheie ceva mai devreme, în timp ce suportase una dintre lecțiile Surorii Merilee despre aflarea propriului har. Intră și își lăsă geanta chiar lângă ușă. Capela era mai întunecată decât o văzuse vreodată, sticla albastră aproape neagră în lumina lunii. O duzină de strane o despărțeau de altar și, pentru o clipă, aproape că-i păru rău să dea foc aceluși loc mic și straniu. Dar nu era singura capelă a școlii – nici măcar nu era cea mai acătării –, iar dacă călugărițele de la St. Agnes predicau despre ceva, acel ceva era importanța sacrificiului.

Kate o arse (metaforic vorbind) prin două inter-nate în primul ei an de exil și prin încă unul în al doilea, sperând de fiecare dată ca undeva acolo să se oprească totul. Însă tatăl ei fusese hotărât (trebuia să fi luat în-căpățânarea de la cineva) și continuase să sape după

opțiuni. În al patrulea, o școală dedicată reformării adolescenților răătăciți, a rezistat aproape un an până să-și dea duhul. La al cincilea, o academie de băieți dispusă să facă o excepție în schimbul unei generoase donații, a rămas doar câteva luni, dar taică-său trebuia să fi avut blestemată asta de școală mănăstirească pe butonul de apelare de urgență, pentru că i se și făcuseră bagajele și fusese trimisă repede și fără retur în V-City.

Șase școli în cinci ani.

Însă asta chiar era cea potrivită. Trebuia să fie.

Kate îngenunche pe podeaua de lemn, trase de fermoarul genții și se puse pe treabă.

În urma clopotelor, noaptea era prea tăcută, iar capela straniu de liniștită, așa că începu să fredoneze un imn în timp ce despacheta: două sticle de Jack și aproape o cincime de votcă – ambele salvate dintr-o cutie de bunuri confiscate –, trei sticle de vin roșu de casă, un whiskey îmbătrânit un deceniu în dulapul Maicii Alice și vinul vechi al Surorii Merilee. Alinie sticlele pe ultima bancă înainte de a se îndrepta spre lumânările pentru rugăciune. Lângă cele trei rânduri de boluri joase era farfuria cu chibrituri, dintre cele de modă veche, cu băț lung de lemn.

Încă fredonând, Kate se întoarse la barul improvizat pe ultimul rând și deschise sticlele, sfințind băncile, una câte una, și porționând cu grijă conținutul. Păstră whiskey-ul Maicii Alice pentru podiumul de lemn din față. O Biblie zăcea deschisă pe masă și, într-un moment de

superstiție, Kate cruță cartea, aruncând-o prin ușa deschisă în iarba de afară. Când se întoarse, mirosul ranced și dulceag al alcoolului îi asaltă simțurile. Tuși și își scui-pă gustul acru din gură.

La capătul îndepărtat al capelei, un crucifix masiv atârna deasupra altarului și, când ridică chibritul, chiar și în întunericul adânc al sălii, simți privirea statuii pe chipul ei.

Iartă-mă, Tată, căci am păcătuit, se gândi, frecând chibritul de tocul ușii.

— Nimic personal, mai adăugă cu voce tare, în timp ce chibritul prindea viață, brusc și luminos.

Pentru o clipă, Kate se uită la el cum ardea, focul furișându-i-se către degete. Apoi, chiar înainte să ajungă la limită, lăsă chibritul să-i cadă pe cel mai apropiat scaun al stranei. Focul se aprinse îndată și se împrăștie cu un puternic *whoosh*, consumând la început doar alcoolul, apoi punând stăpânire și pe lemnul de dedesubt. În câteva clipe, stranele fură cuprinse de foc, apoi podeaua și în cele din urmă altarul. Focul creștea, creștea și creștea, de la o flăcăruie cât unghia, la o flamă cu o viață proprie, iar Kate rămase înmărmurită, privindu-l cum dansa și urca și devora centimetru după centimetru, până când toropeala și fumul o alungară în noaptea răcoroasă.

Fugi! îi ceru o voce din cap – încet, urgent, instinctual –, în timp ce capela ardea.

Rezistă impulsului și, în schimb, se trânti pe o bancă aflată la o distanță sigură de foc, plimbându-și pantofii

încoace și-ncolo, prin iarba verii târzii.

Dacă și-ar fi mijit ochii, ar fi putut vedea la orizont luminile celei mai apropiate localități, Des Moins. Un nume de modă veche, o relicvă din vremurile de dinaintea Reconstrucției. Erau șase asemenea localități presărate pe la periferiile orașului Verity, dar niciuna dintre ele nu conținea mai mult de un milion de locuitori, populațiile acestora închise, încuiate, niciuna dintre ele capabilă să se compare cu capitala. Asta și era ideea. Nimeni nu voia să atragă monștrii. Sau pe Callum Harker.

Își scoase bricheta – un obiect argintiu superb pe care Maica Alice i-l confiscase în prima săptămână – și-o plimbă printre degete, ca să nu-i mai tremure mâinile. Când nu izbuti, scoase o țigară din buzunarul cămășii – încă o captură din cutia cu lucruri confiscate – și o aprinse, privind mica flacără albastră ce dansa în fața masivei flame portocalii.

Trase un fum și închise ochii.

Unde ești, Kate? se întrebă.

Era un joc pe care îl juca uneori, de când afluase despre teoria paralelelor infinite, acea idee că drumul unei persoane prin viață nu era de fapt o linie, ci un copac, fiecare decizie o ramură divergentă, rezultând un *tu* divergent. Îi plăcea ideea că existau o sută de Kate diferite, trăind o sută de vieți diferite.

Poate că într-una dintre ele nu existau monștri.

Poate că familia ei încă mai era întregă.

Poate că ea și mama ei nu au plecat niciodată de acasă.
Poate că nu s-au întors niciodată.

Poate, poate, poate – și, dacă existau o sută de vieți, o sută de Kate, atunci *ea* nu era decât una dintre ele, exact cea care trebuia să fie. Și, până la urmă, era mai ușor să faci ce avea de făcut, dacă putea crede că, undeva, altă versiune a ei avea șansa să aleagă altfel. Avea să poată trăi o viață mai bună – sau măcar mai simplă. Poate că de fapt le cruța, permițând altei Kate să fie sănătoasă și în siguranță.

Unde ești? se întrebă.

Întinsă într-un câmp. Privind către stele.

Noaptea e caldă. Aerul e curat.

Iarba e răcoroasă sub spatele meu.

Nu sunt monștri în beznă.

Ce drăguț, își spuse, în timp ce capela din față se prăbușea, împingând un val de tăciune spre ea.

În depărtare, sirene începură să-și tânguiе vocea, iar Kate își îndreptă mai bine poziția pe bancă.

Să-i dăm drumul.

În următoarele minute, fetele ieșiră în fugă din dormitoare, iar Maica Alice apără într-un halat, chipu-i palid înroșit de lumina bisericii încă în flăcări. Kate avu plăcerea de a o auzi pe distinsa bătrână călugăriță proferând un șir de vorbe deocheate, înainte ca mașinile de pompieri să tragă în fața capelei și sirenele să îneces totul.

Până și școlile catolice își aveau limitele lor.

O oră mai târziu, Kate stătea pe bancheta din spate a unei mașini de poliție locală din Des Moines, cu mâinile încătușate în poală. Vehiculul străpungea noaptea, parcurgând terenul vast și întunecat ce forma colțul nordic al orașului Verity, lăsând în urmă siguranța periferiei și îndreptându-se către capitală.

Kate se foi pe banchetă, încercând să se așeze mai confortabil în timp ce mașina accelera. Ca să traversezi Verity, aveai nevoie de trei zile cu mașina, iar Kate se gândi că erau cam la patru ore în afara capitalei, la o oră de la marginea Pustiului – dar în niciun caz polițistul nu putea să treacă cu o mașină ca aceea printr-un loc ca acela. Mașina nu era cine știe ce ranforsată, doar bara de metal și faza lungă cu UV ce izbuteau să mai taie linii ferme prin întuneric.

Nodurile degetelor bărbatului erau albe pe volan.

Se gândi să-i spună să nu se îngrijoreze, încă nu – erau destul de departe în afara pericolului; granițele Verity-ului erau încă destul de sigure, pentru că nu orice mișuna prin capitală voia să traverseze Pustiul pentru a ajunge la ei, nu când încă mai erau destul de mulți oameni de mâncat mai aproape de V-City. Dar apoi bărbatul îi trase o căutătură aspră, și Kate decisă să-l lase să se perpelească.

Își întoarse capul, urechea sănătoasă așezată pe scaunul de piele, țintuind bezna cu privirea.

În față, drumul părea gol, noaptea densă, iar Kate

își studie reflexia în geam. Era ciudat cum doar părțile evidente se vedeau în sticla fumurie – păr deschis la culoare, maxilar ascuțit, ochi negri – dar nu și cicatricea ca o lacrimă ce se usca în colțul pleoapei sau cea care urmărea linia părului de la tâmplă la bărbie.

Probabil că la St. Agnes Capela Crucii era deja o crustă carbonizată.

Mulțimea tot mai mare de fete în pijamale își făcuseră cruce la vederea capelei (Nicole Teak, al cărei nas Kate îl spărsese, zâmbise arogant, ca și cum Kate prima ce merita, ca și cum nu *ea ar fi vrut* să fie prinsă), iar Maica Alice zisese o rugăciune pentru sufletul ei în timp ce Kate era escortată de pe proprietate.

Călătorie sprâncenată, St. Agnes!

Polițistul zise ceva, dar cuvintele cedară până să ajungă la ea, lăsând în urmă doar sunete înfundate.

— Poftim? întrebă, mimând lipsa de interes și întorcându-și capul.

— Aproape am ajuns, murmură acesta, încă vizibil supărat că cineva îl forțase să o aducă atât de departe, în loc să o arunce într-o celulă pentru o noapte.

Trecură de un indicator – 235 de mile până la V-City. Se apropiau de Pustiu, zona tampon ce se desfășura între capitală și restul Verity-ului. Un șanț, gândi Kate, unul cu propriii săi monștri. Nu era nicio graniță clară, dar puteai simți schimbarea, ca un țărnm, pământul povârbindu-se, deși plat. Ultimele orașe făceau loc câmpurilor aride, iar lumea trecea de la *tăcută la goală*.

Încă alte câteva mile dureros de surde – polițistul refuzase să aprindă radioul –, apoi un drum lateral sparse monotonia celui principal și mașina de patrulă viră, roțile alunecând de pe asfalt pe pietriș înainte de a se opri.

În pieptul lui Kate așteptarea pâlپيا slab în timp ce polițistul aprindea farurile, becuri UV ce aruncau un arc de lumină în jurul mașinii. Nu erau singuri; o limuzină neagră aștepta la marginea drumului îngust, singurele semne de viață fiind șasiul ranforsat cu lumini UV, roșul farurilor de frână și murmurul motorului pornit. Cercul de lumină al polițistului se reflectă în geamurile fumurii ale dubei și ateriză pe decorațiile metalice capabile să verse o sută de mii de volți prin orice se apropia prea mult. Așa arăta un vehicul proiectat să străbată Pustiul – și tot ce sălășluia în el.

Kate zâmbi, același zâmbet pe care Nicole îl avusese în fața bisericii – arogant, fără dinți. Nu un zâmbet de bucurie, ci unul victorios. Polițistul ieși, deschise ușa și o smulse de pe bancheta din spate, trăgând-o de cot. Îi desfăcu cătușele, bolborosind ceva despre politică și privilegiile în timp ce Kate își freca încheieturile.

— Liberă să plec?

Bărbatul își încrucișă brațele. Ea o luă ca pe o încuviințare și porni spre dubă, apoi se întoarse și întinse mâna.

— Ai ceva ce-mi aparține, zise.

El nu se mișcă.

Kate miji ochii. Pocni din degete, iar omul trase

cu ochiul la tancul de mașină din spatele ei, înainte să scoată bricheta de argint din buzunar.

Degetele i se înfășurară în jurul metalului neted și se întoarse, dar nu mai devreme de a prinde cu urechea ei bună cuvântul *curvă*. Nu se obosi să se uite în urmă. Se urcă în dubă, se scufundă în scaunul de piele și ascultă sunetul mașinii de poliție retrăgându-se. Șoferul vorbea la telefon. Ochii lui îi întâlneau ochii ei în oglinda retrovizoare.

— Da, o am. Da, ok. Poftim.

Întinse telefonul mobil prin geamul despărțitor și pulsul lui Kate o luă la goană în timp ce-l duse la ureche.

— *Katherine. Olivia. Harker.*

Vocea de la capătul firului era un tunet grav, ca de pământ zdruncinat. Nu zgomotoasă, dar puternică, genul de voce care cerea respect, dacă nu chiar frică, genul de voce pentru care Kate se pregătise ani de zile, dar care încă îi mai dădea fiori.

— Bună, tată, zise, atentă să-și păstreze vocea calmă.

— Ești mândră de tine, Katherine?

— Își studie unghiile.

— Destul de.

— Cu St. Agnes sunt șase.

— Hm? murmură, mimând neatenția.

— Șase școli. În cinci ani.

— Păi, călugărițele au zis că pot reuși orice, dacă îmi pun mintea la contribuție. Sau erau profii de la Wild

Prior? Încep să pierd șirul...

— *Destul!*

Cuvântul fusese ca un pumn în piept.

— Nu poți continua așa.

— Știu, zise, încercând din răspuțeri să fie Kate cea dreaptă, cea care voia să fie în preajma lui, cea care *merita* să fie în preajma lui.

Nu fata care zăcea pe câmp sau cea care plângea în mașină chiar înainte de a face accident.

Cea care nu se temea de nimic. De nimeni. Nici chiar de el. Nu-i ieșea zâmbetul acela arogant, dar și-l imaginează, păstră conturul viu în minte.

— Știu, zise din nou. Și cred că genul ăsta de cascadorii devin din ce în ce mai greu de acoperit. Și mai scumpe.

— Atunci de ce...

— Știi de ce, tată, îl întrerupse. Știi ce vreau.

Îl auzi expirând zgomotos la capătul celălalt al firului și-și lăsă capul pe spate. Trapa dubei era deschisă și putea vedea stelele punctând prin bezna grea.

— Vreau să mă întorc acasă.

August

Totul pornise cu o explozie.

August citi pentru a cincea oară cuvintele, fără a le interioriza. Stătea la tezgheaua din bucătărie, învârtind cu o mână un măr, iar cu cealaltă ținând deschisă o carte despre univers. Noaptea se furișase în spatele ferestrelor cu bare de oțel ale complexului și putea simți noaptea trăgând de el prin pereți. Se uită la ceas, manșeta cămășii ridicându-i-se doi centimetri și scoțând la iveală începutul scrijeliturilor răbojului de pe piele. Vocea surorii sale se auzi din cealaltă încăpere, deși cuvintele nu îi erau destinate, iar de jos, parcă din toate cele nouăsprezece etaje, putea auzi voci stratificate, ritmul cizmelor, pocnetul metalic al unui pistol ce tocmai era încărcat și celelalte mii de alte sunete fragmentate ce compuneau muzica complexului Flynn. Își mută din nou atenția la carte.

Totul pornise cu o explozie.

Cuvintele îi aminteau de un poem de T. S. Eliot, „Cei goi pe dinăuntru“. *Nu cu o explozie, ci cu un scâncet.*

Desigur, primul vorbea despre începuturile vieții, iar al doilea despre sfârșit, dar tot îl puseră pe gânduri: despre univers, despre timp, despre el însuși. Gândurile cădeau ca domino-uri în capul său, unul izbindu-se de celălalt, care se izbea de celălalt, care se...

August ridică privirea chiar înainte ca ușa de metal a bucătăriei să se deschidă și Henry să intre. Henry Flynn, înalt și slab, cu mâini de chirurg. Era îmbrăcat în uniforma de camuflaj standard a unităților de intervenție, cu o stea de argint prinsă-n piept, o stea ce fusese cândva a fratelui său, iar înainte de asta a tatălui său, iar înainte de asta a stră-unchiului său, și tot așa, coborând în timp cincizeci de ani, înainte de colaps și de reconstrucție și de înființarea Verity-ului și probabil chiar mai înainte, pentru că *întotdeauna* a fost câte un Flynn în miezul pulsând al acestui oraș.

— Salut, tată, zise August, încercând să nu sune ca și cum l-ar fi așteptat toată noaptea.

— August, îl salută și Henry în timp ce așeză pe teaguea o lanternă UV de densitate mare. Cum îți merge?

August încetă să învârtă mărul, închise cartea și se strădui să rămână nemișcat, deși un corp nemișcat e o minte ocupată – ceva ce avea de-a face cu potențialul și energia cinetică, dacă ar fi trebuit să-și dea cu părerea. Tot ce știa e că era un corp în căutarea unei mișcări.

— Ești bine? întrebă Henry văzându-i tăcerea.

August înghiți în sec. Nu putea minți, deci de ce era atât de greu să spună adevărul?

— Nu pot continua să fac asta, zise.

Henry observă cartea.

— Astronomie? întrebă cu falsă ușurință. Atunci ia o pauză.

August își privi tatăl în ochi. Henry Flynn avea o privire blândă și o gură tristă, ori privire tristă și o gură blândă – nu le putea păstra niciodată nemișcate. Chipurile aveau atât de multe trăsături, infinit divizibile, și totuși toate însumau expresii unice, ușor de identificat, precum mândria, dezgustul, frustrarea, oboseala – iarăși i-o luară gândurile aiurea. Se luptă să le prindă înainte de a se îndepărta prea mult.

— Nu mă refer la carte.

— August, începu Henry, pentru că deja știa încotro se îndrepta asta, hai să nu purtăm din nou aceeași discuție.

— Dar dacă doar ai...

— *Nu discutăm* despre brigada de intervenție.

Ușa de fier se deschise încă o dată și Emily Flynn intră cu o cutie de provizii pe care o așeză pe tejghea. Era ceva mai înaltă decât soțul ei, umerii ceva mai lați, cu piele închisă la culoare, un halou de păr scurt și cu o teacă în jurul șoldurilor. Emily avea ținuta unui soldat, dar împărtășea cu Henry ochii oboseți și bărbia puternică.

— Nu din nou, zise femeia.

— Sunt înconjurat peste tot de brigada de intervenție, protestă August. Când mă duc undeva, mă îmbrac

ca ei. E chiar așa o cale lungă până la *a fi* unul dintre ei?

— Da, zise Henry.

— Nu ai fi în siguranță, adăugă Emily în timp ce despacheta mâncarea. Ilsa e în camera ei? Mă gândeam că am putea...

Dar August nu renunță atât de ușor.

— Nicăieri nu sunt în siguranță, o întrerupse. Asta e și ideea. Oamenii voștri sunt acolo afară riscându-și viețile în fiecare zi împotriva acelor *chestii*, iar eu sunt închis aici, citind despre stele, prefăcându-mă că totul e în ordine.

Emily dădu din cap și scoase un cuțit dintr-o nișă a tejghelei. Începu să mărunțească legume, dând ordine haosului, felie cu felie.

— Complexul este sigur, August. Cel puțin mai sigur decât străzile, în ziua de astăzi.

— De aia ar trebui să fiu acolo, afară, *ajutând* în prima linie.

— Tu îți faci partea ta, zise Henry. Asta...

— De ce vă temeți atât de tare? se răsti August.

Emily lăsă cuțitul din mână, cu un *clic*.

— Chiar trebuie să întreb?

— Crezi că mă voi răni?

Și apoi, înainte ca femeia să poată răspunde, August sări în picioare. Dintr-o singură mișcare fluidă ridică cuțitul și și-l împinse în mână. Henry tresări, iar Emily inspiră puternic, însă lama se lovi de pielea lui August ca și cum aceasta ar fi fost din piatră, alunecă și-și înfipse

vârful în sertarul de lemn de dedesubt. Se făcu liniște în bucătărie.

— Vă purtați de parcă aș fi din sticlă, zise, dând drumul cuțitului. Dar nu sunt.

Luă mâinile lui Emily în palmele sale, așa cum văzuse la Henry de atâtea ori.

— Em, spuse încet. *Mamă*. Nu sunt fragil. Sunt *opusul* fragilului.

— Nu ești nici invincibil, zise ea. Nu...

— Nu te trimit acolo, interveni Henry. Dacă te prind oamenii lui Harker...

— Pe Leo îl lași să conducă întreaga brigadă de intervenție, contră August. Are toată fața tencuită, dar încă e viu.

— Asta e altceva, ziseră Henry și Emily în același timp.

— Cum așa? răbufni el.

Emily îi atinse chipul, așa cum obișnuia să facă pe vremea când era copil – dar asta nu era cuvântul potrivit. Niciodată nu fusese un copil, nu chiar, copiii nu apar gata formați în mijlocul unei scene a unei crime.

— Vrem doar să te protejăm. Leo a făcut parte din campanie din prima zi. Dar asta îl face să fie o țintă *constantă*. Și cu cât câștigăm mai mult teren în orașul ăsta, cu atât mai mult oamenii lui Harker vor încerca să exploateze slăbiciunile noastre și să ne fure forțele.

— Și eu ce sunt? întrebă August îndepărtându-se. Slăbiciunea sau forța ta?

Ochii calzi și castanii ai lui Emily se deschiseră larg în timp ce cuvântul îi ieși pe gură:

— Ambele!

Întrebarea fusese nedreaptă, însă adevărul tot durea.

— Dar ce-ți veni? întrebă Henry, frecându-și pleoapele. Nici măcar nu vrei să te lupți.

Avea dreptate, August *nu* voia să se lupte – nu pe străzi în toiul nopții și nici aici cu familia sa –, dar în oasele sale zăcea o oribilă vibrație, ceva ce se străduia să evadeze, o melodie ce se amplifică tot mai mult în capul său.

— Nu, zise, dar vreau să *ajut*.

— Deja o faci, insistă Henry. Brigada de intervenție nu poate decât să trateze simptomele. Tu și Ilsa și Leo – voi tratați boala. Așa funcționează.

Dar nu funcționează! vru să strige August. Armistițiul din V-City nu rezistase decât șase ani – Harker pe de-o parte, Flynn pe cealaltă – și deja începuse să se destrame. Toți știau că nu avea să stea în picioare. În fiecare noapte tot mai multă moarte se furișa peste Cusătură. Erau prea mulți monștri și prea puțini oameni buni.

— Vă rog, zise, pot face mai mult dacă mă lăsați.

— August..., începu Henry.

Ridică mâna.

— Promiteți-mi doar că vă mai gândiți la asta.

Și, zicând-o, se retrase din bucătărie înainte ca părinții lui să fie obligați să-i spună adevărul.

Camera lui August era un exercițiu de entropie și

ordine, un soi de haos sub control. Era mică și fără ferestre, închisă în așa fel încât ar fi putut fi claustrofobică, dacă nu era atât de familiară. Deja de multă vreme cărțile depășiseră limitele rafturilor și zăceau acum suprapuse în grămezi precare pe și în jurul patului său, alte câteva deschise și răsfirate, așezate cu paginile în jos pe cearșaf. Unii oameni preferă un anume gen sau un anumit subiect; August nu prea avea preferințe, atâta vreme cât nu era ficțiune – voia să învețe totul despre lume așa cum era ea, cum fusese, cum ar putea fi. Precum cineva care intrase destul de brusc în existență, ca la finalul unui truc de magie, îi era frică de natura fragilă a ființei sale, se temea ca nu cumva, în orice moment, să înceteze a mai fi.

Cărțile erau aranjate după subiect: *astronomie, religie, istorie, filosofie*.

Făcuse școala acasă, ceea ce de fapt însemna că era autodidact – Ilsa încercase să-l ajute din când în când, atunci când mintea ei funcționa în coloane, și nu în noduri, dar fratele lui, Leo, nu avea răbdare pentru cărți, iar Henry și Emily erau prea ocupați, așa că, în cea mai mare parte a timpului, August era de unul singur. Și, tot în cea mai mare parte a timpului, asta era ok. Sau mai degrabă *fusese* ok. Nu știa precis când începuse să nu se mai simtă *izolat*, ci *incarcerat*, știa doar că se întâmplase.

În afară de mobilă și cărți, singurul obiect din camera lui era o vioară. Se afla într-o cutie deschisă ce se balansa pe două teancuri de cărți, iar August porni

instinctiv către ea, dar rezistă îndemnului de a o ridica și de a cânta. În schimb, dădu un brânci de pe pernă unui exemplar din Platon și se trânti pe cearșafurile mototolite.

Aerul era închis și își ridică mânecile cămășii, dezvelind sutele de însemne negre ce porneau de la încheietură și urcau peste cot și umăr, în jurul claviculei și coastelor.

În acea seară erau patru sute douăsprezece.

August își dădu părul negru din fața ochilor și trase cu urechea la Henry și Emily, care erau încă în bucătărie, vorbind în felul lor blând despre el, oraș și armistițiu.

Ce s-ar întâmpla dacă chiar s-ar frânge? Când avea să se frângă. Leo întotdeauna zicea *când*.

August nu a trăit prin războaiele ce s-au declanșat în urma Fenomenului, auzise doar povești despre vărsarea de sânge. Dar putea vedea frica din ochii lui Flynn de fiecare dată când se ivea subiectul – ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des. Leo părea să nu se îngrijoreze – era de părere că Henry câștigase războiul teritorial, că ceea ce se petrecuse pentru a stabili armistițiul fusese realizat de ei, așadar puteau să o facă din nou.

— Când o să se întâmple, obișnuia să spună Leo, vom fi pregătiți.

— Nu, răspundea Flynn, expresia pe chipul său tristă, nimeni nu e pregătit pentru asta.

În cele din urmă, vocile din cealaltă încăpere se stinseră încet, iar August rămase singur cu gândurile sale.

Închise ochii, căutând liniștea, dar, chiar în clipa în care tăcerea se lăsă, se și frânse, bubuitul distant al focurilor de armă izbindu-se cu ecou de craniul său așa cum se întâmpla întotdeauna, zgomotul invadând orice moment de liniște.

Totul a început cu o explozie.

Se rostogoli și scoase player-ul de sub pernă, înfi-gându-și căștile în urechi și apăsând pe *pornit*. Muzica clasică începu – tare și luminoasă și minunată –, iar August se adânci în melodie în timp ce prin cap îi pluteau numere.

Doisprezece. Șase. Patru.

Doisprezece ani de la Fenomen, când violența a început să prindă formă și V-City să se destrame.

Șase ani de când armistițiul l-a reclădit, dar nu ca pe un oraș, ci ca pe două.

Și patru de când s-a trezit în cantina unei școli generale, în timp ce era izolată ca scenă a unei crime.

— Doamne, a zis cineva, luându-l de cot, de unde ai apărut?

Apoi strigând către altcineva:

— Am găsit un băiat!

A îngenuncheat să-l privească în ochi, iar el și-a dat seama că ea încerca să îi obstrucționeze privirea, pentru a nu vedea ceva. Ceva oribil.

— Cum te numești, scumpule?

August s-a uitat la ea cu privirea goală.

— Probabil că e stare de șoc, a zis careva.

— Scoateți-l de aici, a spus altul.

Femeia l-a luat de mână.

— Scumpule, vreau să închizi ochii.

Atunci s-a uitat pe lângă ea și a văzut cearșafurile negre, aliniat ca micile scrijelituri pe pereții închisorilor.

Prima simfonie luă sfârșit în urechile lui August și, o clipă mai târziu, a doua începu. Putea desluși fiecare acord, fiecare notă; deși, dacă se concentra destul de tare, încă mai putea auzi murmurul tatălui său și pașii mamei sale. Acesta fiind și motivul pentru care nu simți nicio dificultate în a distinge triplul bip al telefonului mobil pe care îl avea Henry. Nicio dificultate în a-l auzi răspunzând sau în a prinde cuvintele, când vocea tatălui se îngroșă a îngrijorare.

— Când? Ești sigur? Și ea când s-a înrolat? Nu, nu, mă bucur că mi-ai spus. Ok. Da, știu. Mă ocup.

Apelul se încheie, și Henry tăcu înainte de a vorbi din nou, de data asta cu Leo. August auzi totul, mai puțin răspunsurile fratelui său. Vorbeau despre el.

Sări în picioare, smulgându-și căștile din urechi.

— Oferă-i ce-și dorește, zise Leo pe tonul său grav, egal. Îl tratezi mai degrabă ca pe un animal de casă, decât ca pe un fiu, și nu e niciuna dintre ele. Flynn, suntem soldați. Suntem foc sfânt...

August își dădu ochii pe spate. Aprecia votul de încredere al fratelui său, dar s-ar fi putut lipsi de pietatea afișată.

— Iar tu îl sufoci.

Cu asta era de acord.

Se implică și Emily:

— Încercăm să...

— Să-l protejați? o dojeni Leo. Când armistițiul se va prăbuși, complexul ăsta nu-l va ține în siguranță.

— Nu-l trimitem în spatele liniilor inamice.

— V-a fost oferită o oportunitate. Pur și simplu sugerez să o folosiți...

— Riscul...

— Nu e atât de mare, atâta timp cât e precaut. Iar avantajul...

August se săturase să audă cum se vorbea despre el ca și cum nu ar fi de față, ca și cum nu ar fi putut *auzi*, așa că se împinse în călcâie, deranjând un teanc de cărți în trecerea sa pe lângă el. Ajunse însă prea târziu – până să deschidă ușa, conversația se încheiase. Leo plecase, iar tatăl său întindea mâna, ca și cum ar fi vrut să ciocănească la ușă.

— Ce se întâmplă? întrebă.

Henry nu încercă să ascundă adevărul.

— Ai avut dreptate, zise. Meriți șansa de a ajuta. Și cred că am descoperit o cale prin care să o faci.

August zâmbi.

— Oricare ar fi, zise, eu sunt pentru.

SFÂRȘIT
FRAGMENTE
DIN CARTE

Kate Harker și August Flynn sunt moștenitorii unui oraș divizat – un oraș în care violența de zi cu zi a dat naștere unor monștri cât se poate de reali. Tot ceea ce își dorește Kate este să fie la fel de nemiloasă precum tatăl ei, care obligă oamenii să îi plătească pentru protecția pe care le-o oferă împotriva întunericii neînduplecat. Tot ceea ce își dorește August este să devină uman, cu o inimă tot atât de bună precum cea a tatălui său, și să joace un rol mult mai important în sprijinirea celor inocenți – însă cum poate dacă el este chiar unul dintre monștri? Unul care poate să fure sufletul cuiva cu un simplu acord al muzicii? Când se ivește ocazia de a o putea supraveghea pe Kate, care tocmai ce a fost dată afară de la cea de a șasea școală și se întoarce astfel acasă, August se dedică în întregime misiunii sale.

„O nouă lume captivantă!“
— Publishers Weekly —

„O poveste cu o atât de întunecată precizie a textului, încât mai mult ca sigur îți va provoca fiori pe șira spinării.“
— Booklist —

„Biletul pentru o noapte neîntreruptă de lectură.“
— Kirkus Reviews —

WWW.HERGBENET.RO

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-763-102-9

9 786067 631029 >